

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.227 van 18 mei 2017
in de zaak A. 216.191/VII-39.414.**

In zake : Edgard GELEYNS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julie Lauwers
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolvengracht 38, bus 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolstraat 56
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
 de NV LEO PEETERS KEERBERGEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 juni 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 17 april 2015 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 2 oktober 2014, houdende enerzijds het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Garage Leo Peeters voor het verder exploiteren en veranderen van een garage met tankstation

‡BIFRJCECI-BCJFHEU‡

en carwash, gelegen aan de Kruisstraat 153 te Tremelo en anderzijds het weigeren van het uitbreiden van de grondwaterwinning, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de milieuvergunning wordt verleend mits toevoeging van een bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 2 september 2015. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2017.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Julie Lauwers, die verschijnt voor verzoeker, advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bert Van Herreweghe, die loco advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De tussenkomende partij baat aan de Kruisstraat 153 te Tremelo een garage met tankstation en carwash uit. Zij beschikt hiervoor over een milieuvergunning verstrijkend op 10 april 2017.

4. De inrichting is volgens het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 definitief vastgestelde gewestplan Leuven deels gelegen in een woongebied en deels in een gebied voor dagrecreatie.

5. Op 10 januari 2012 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo aan de tussenkomende partij een voorwaardelijk positief planologisch attest dat voorziet in de uitbreiding van de toonzaal met een garagewerkplaats, de aanleg van een parkeerplaats met circulatieruimte op korte termijn.

6. Met het oog op de geplande uitbreiding van haar inrichting, dient de tussenkomende partij op 25 maart 2014 een aanvraag in voor het verder exploiteren en veranderen van haar bedrijf.

7. Op 2 oktober 2014 verleent de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant mits een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden de gevraagde vergunning met uitzondering van de uitbreiding van de grondwaterwinning voor een termijn verstrijkend op 2 oktober 2034.

8. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een administratief beroep in.

9. Na het inwinnen van de adviezen van de dienst Grondwaterbeheer van de afdeling Operationeel Waterbeheer en van de afdeling Ecologisch Toezicht van de Vlaamse Milieumaatschappij, van de afdeling Milieuvergunningen van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie, van de afdeling Gebieden en Projecten van het departement Ruimte Vlaanderen en van de gewestelijke milieuvergunningscommissie, verklaart de bevoegde Vlaamse minister voormeld administratief beroep op 17 april 2015 gedeeltelijk gegrond. De beroepen beslissing wordt bevestigd met toevoeging van een bijzondere exploitatievoorwaarde.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

10. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hij en zijn vrouw wonen in een woning “op amper 40 m afstand van de zuidelijke perceelsgrens” ten opzichte van het terrein van de tussenkomende partij. Hij stelt vanuit de tuin en woning zicht te hebben op dit terrein. Bijgevolg is hij woonachtig in de onmiddellijke omgeving van de betrokken site. Verzoeker verwacht dat de garage- en carrosserieactiviteit, de circulatieweg en de ruimte voor laden en lossen hem veel bijkomende hinder zullen bezorgen op het gebied van geluid, stank en verkeer. Hij wijst op de geurhinder afkomstig van de spuitcabine en de rondrijdende wagens en voertuigen op het terrein, op de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaren en op het feit dat hij bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) een procedure heeft ingeleid tegen de bijhorende stedenbouwkundige vergunning.

11. De tussenkomende partij betwist het aldus omschreven belang van verzoeker.

Vooreerst werpt zij daarbij op dat verzoeker met zijn annulatieberoep een ongeoorloofd belang nastreeft. Zij meent dat hij dit beroep heeft ingesteld “louter en alleen” omdat de tussenkomende partij niet is ingegaan op een dadingsvoorstel ter waarde van 600.000 euro en dat zij door verzoeker wordt afgeperst.

In ondergeschikte orde betwist de tussenkomende partij dat verzoeker hinder of nadeel kan ondervinden door de vergunde exploitatie. Zij merkt in dit verband op dat verzoekers woning niet paalt aan haar bedrijfssite, doch er van wordt gescheiden door twee andere bebouwde percelen, zodat verzoeker vanuit zijn woning of tuin geen uitzicht heeft op de bestreden inrichting. Daarbij komt nog de aanleg aan de zuidelijke zijde van een bufferzone van 25 meter breed.

Daarnaast betwist de tussenkomende partij dat verzoeker last zal hebben van geluids-, geur- of verkeershinder. Verzoekers woning bevindt zich op een afstand van 55 meter van de dichtstbijzijnde parkeerplaats en op 65 meter van de asfaltverharding rondom het bedrijf. De woning van verzoeker wordt van deze zones gescheiden door een bufferzone en twee tuinen. De werkplaats heeft aan de achterzijde geen ramen of poorten. Op het zuidelijke deel van het bedrijfsterrein wordt geen ruimte voorzien voor het laden en lossen. Er is geen sprake van een circulatieweg en er worden enkel parkeerplaatsen voor personenvoertuigen voorzien, wat geen ingedeelde activiteit is. Wat de beweerde geurhinder betreft, wijst de tussenkomende partij erop dat de spuitcabine slechts een klasse 3-onderdeel van haar inrichting uitmaakt zodat deze op grond van een loutere melding zou kunnen worden toegevoegd. Bovendien ziet de tussenkomende partij niet in hoe verzoeker op een afstand van minstens 65 meter een spuitcabine kan ruiken. Het louter parkeren van wagens kan volgens de tussenkomende partij evenmin enige geurhinder veroorzaken. Tenslotte merkt de tussenkomende partij

op dat verzoeker woont in de IJzerstraat en dus geen verkeershinder kan ondervinden van een bedrijf dat integraal wordt ontsloten via de Kruisstraat.

12. In verband met de afpersing wijst verzoeker op de buitenvervolginstelling door het gerecht en op zijn klachten met burgerlijke partijstelling wegens “lasterlijke aangifte”, “laster en eerroof” en “doodsbedreigingen”. Voorts stelt verzoeker dat hij louter moet aannemelijk maken dat hij hinder of nadeel kan ondervinden, maar niet dat deze hinder onaanvaardbaar is. Uit een bijgevoegde foto moet blijken dat er wel degelijk sprake is van visuele hinder nu aan de tuinen van de tussenliggende woningen bezwaarlijk een bufferende werking kan worden toegeschreven. Verzoeker wijst erop dat de uitbreiding van de bestaande gebouwen zich integraal situeert in de richting van zijn woning en dat in dit bijkomende volume de meest hinderlijke activiteiten worden ondergebracht, meer bepaald een garage-carrosserie waarvoor een klasse I-milieuvergunning noodzakelijk is en die geur- en geluidshinder kan veroorzaken. Daarenboven worden verschillende parkeerplaatsen voorzien achteraan op het perceel, evenals een zone voor laden en lossen. In tegenstelling tot wat de tussenkomende partij beweert, stelt verzoeker dat de wegenis rondom de gebouwen wel degelijk een circulatie van voertuigen mogelijk maakt.

13. De tussenkomende partij stelt in de laatste memorie dat het arrest van het Hof van Cassatie niet automatisch inhoudt dat verzoeker over een geoorloofd belang zou beschikken, dat de feiten die zij heeft uiteengezet zonder belang zouden zijn, dat niet vaststaat dat er geen procesrechtsmisbruik is, dat niet kan worden betwist dat verzoeker voorafgaand het verzet tegen de aanvraag in het kader van het openbaar onderzoek heeft georganiseerd en dat de feiten aantonen dat verzoeker louter een situatie wil creëren om haar in een positie te stellen waarin zij bereid is om aan verzoeker een vergoeding te betalen die manifest disproportioneel is ten aanzien van de schade van verzoeker aangezien het bedrag de waarde van de woning van verzoeker overtreft en niet eens zijn eigendom is. Zij wijst erop dat verzoeker de klachten met burgerlijke partijstelling niet bewijst. Dit onrechtmatig belang van verzoeker wordt niet opgeheven door een ander

rechtmatig belang. Ondergeschikt herhaalt de tussenkommende partij dat verzoeker geen belang kan putten uit de aspecten van de milieuvergunningsaanvraag die slechts meldingsplichtig zijn. Zij stelt dat niet kan worden ingezien hoe verzoeker een belang kan putten uit enige visuele hinder van op de openbare weg. Uit de beoordeling in de bestreden beslissing dat de hinder als gevolg van de spuitcabine tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt kan verzoeker geen belang putten.

14. Verzoeker betoogt in de laatste memorie dat de enige beweegreden van zijn beroep “de vrijwaring van zijn rechtmatige belangen” is en dat de tussenkommende partij “op geen enkele manier aan[toont] dat de enige bedoeling van verzoeker zou zijn om tegenpartij te schaden”. Hij voegt een foto toe “waaruit duidelijk blijkt dat er zicht is op de reeds bestaande constructies vanuit zijn tuin op de percelen van tussenkommende partij”. Uit de stedenbouwkundige vergunning kan worden afgeleid dat dit zicht verder wordt aangetast. De geluidsoverlast zal toenemen door het feit dat de nieuwe achtergevel 45 meter dichterbij de perceelsgrens wordt geplaatst. Verzoeker wijst erop dat de aanvraag de omzetting van een klasse 2 naar een klasse 1 inrichting betreft “waardoor de vergunningsaanvrager zelf aangeeft dat de nieuwe activiteiten een hogere overlast met zich mee zullen brengen”. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen dat zijn belang heeft aanvaard en “de corresponderende stedenbouwkundige vergunning van 2 mei 2013” heeft vernietigd.

Beoordeling

15. Om zijn belang aan te tonen bij de nietigverklaring van de vergunning voor de exploitatie van een hinderlijke inrichting, moet een verzoeker minstens aannemelijk maken dat hij hinder of nadeel kan ondervinden door de exploitatie. Opdat van een voldoende belang sprake zou zijn, moet niet worden aangetoond dat die hinder onaanvaardbaar is. Anderzijds moet wie meent dat een verzoeker niet het vereiste persoonlijk belang heeft bij een beroep tegen een milieuvergunning, aantonen dat deze geen of hoogstens slechts verwaarloosbare hinder kan ondervinden door de exploitatie.

De afstand tussen de woon- of verblijfplaats van de omwonende en de plaats waar de hinder zijn oorsprong vindt, geldt daarbij als een belangrijk objectief criterium. De weging van het objectief gegeven van de afstand tussen de vergunde inrichting en de woonomgeving van een verzoeker hangt af van de concrete gegevens van de zaak, inzonderheid van de aard en de kenmerken van de vergunde inrichting.

16. De woning van verzoeker bevindt zich op een afstand van 40 meter ten opzichte van de zuidelijke perceelsgrens van het terrein van de tussenkomende partij. Het feit dat de exploitant in een bufferzone voorziet en twee percelen verzoekers eigendom scheiden van het aan de tussenkomende partij toebehorende perceel, belet niet dat verzoekers woning zich in de onmiddellijke omgeving van de bestreden inrichting bevindt.

Aangezien voorts de bestreden milieuvergunning de uitbating van een hinderlijke inrichting van klasse I betreft, dit is het type van inrichting dat door de decreetgever als meest hinderlijk wordt beschouwd, moet worden aangenomen dat de exploitatie van de vergunde inrichting merkbare gevolgen kan hebben in verzoekers woonomgeving. Verzoeker maakt aannemelijk dat hij zicht-, geur- en verkeershinder kan ondervinden van de vergunde exploitatie. Zo wordt de visuele hinder niet alleen ter hoogte van het onroerend goed maar ook vanop het onroerend goed zelf aannemelijk gemaakt en erkent het bestreden besluit zelf het risico op geurhinder door de overweging dat “het risico op geurhinder en andere hinder afkomstig van producten die worden gebruikt in de spuitcabine, tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt”. Het loutere feit dat de spuitcabine op zich een klasse 3-inrichting is en, afzonderlijk beschouwd, slechts meldingsplichtig is, doet daaraan geen afbreuk, nu de milieuvergunningsaanvraag, zoals deze ten andere werd beoordeeld, in zijn geheel moet worden bekeken. De tussenkomende partij toont niet aan dat verzoeker deze aannemelijk gemaakte hinder van de vergunde exploitatie niet of slechts in verwaarloosbare mate kan lijden.

17. Een vernietigingsarrest zou ertoe leiden dat de tussenkomende partij niet beschikt over de voor haar activiteiten noodzakelijke milieuvergunning en zou dus van aard zijn de door verzoeker aannemelijk gemaakte hinder ongedaan te maken. Dit feit is op zich voldoende om verzoekers belang bij de gevorderde nietigverklaring aan te nemen. De beweerde onderliggende motieven die verzoeker er toe zouden hebben gebracht het annulatieberoep in te dienen, worden tegengesproken door verzoeker en doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

18. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunten van de partijen

19. Verzoeker vraagt toepassing van artikel 159 van de Grondwet en voert de schending aan van artikel 5.6.7 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) gelezen in samenhang met de artikelen 4.1.1, 7°, a), 4.3.1, § 2, 4.4.24 en 4.4.26 VCRO, het onpartijdigheidsbeginsel gelezen in samenhang met artikel 9 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 mei 2000 tot vaststelling van nadere regels voor de samenstelling, de organisatie en de werkwijze van de provinciale en gemeentelijke commissies voor ruimtelijke ordening, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat het positief planologisch attest “een constitutief onderdeel van een complexe rechtshandeling [is] die tot de bestreden vergunning heeft geleid” en vraagt hij de vernietiging van de bestreden milieuvergunning “wegens de onwettigheid van het planologisch attest omwille van een schending van artikel 4.4.24, 4.4.26 juncto artikel 4.1.1, 7°, a) Vcro en het onpartijdigheidsbeginsel”. De onwettigheid van het planologisch attest heeft volgens verzoeker drie redenen.

Vooreerst stelt verzoeker dat er te dezen geen sprake is van een hoofdzakelijk vergund bedrijf omdat “alle buitenopslag, parking van voertuigen en de erbij horende verhardingen” die “essentieel deel uit[maken] van de bedrijfsactiviteiten in situ” niet vergund zijn, en dat “in de bestreden beslissing [...] op geen enkele wijze het hoofdzakelijk karakter geëvalueerd [wordt], hoewel het gebrek hieraan duidelijk wordt opgeworpen in het beroepsschrift”.

Daarnaast betoogt verzoeker “dat de nieuwe activiteiten en de uitbreiding van de bestaande activiteiten waarvoor onderhavige milieuvergunning wordt aangevraagd, niet als loutere ‘kortetermijnbehoeften’ van de aanvrager kunnen worden beschouwd”. Verzoeker meent dat de gehele herinrichting van het terrein een langetermijnbehoefte is die door de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: RUP) moet worden gerealiseerd. Evenwel wordt nergens in het planologisch attest een omschrijving gegeven van langetermijnbehoeftes en evenmin wordt hierin gesteld dat een RUP zal worden opgemaakt. Verzoeker stelt dat meer dan drie jaar na de afgifte van het planologisch attest nog geen aanzet is gegeven tot het opmaken van een voorontwerp van RUP.

Ten slotte argumenteert verzoeker “dat er minstens een schijn van partijdigheid aanwezig is bij de opmaak van het planologisch attest en de adviesverlening door de GECORO, hetgeen leidt tot de onwettigheid van het planologisch attest, vermits [dit] attest uitvoerig naar het advies verwijst, er delen uit overneemt en de weerlegging van de bezwaren volledig gesteund is op het advies van de GECORO, terwijl [de voorzitter van de GECORO] de heer Liekens zich reeds met de nodige minachting over deze bezwaren had uitgesproken tijdens zijn bespreking van het planologisch attest”. Verzoeker stelt dat de heer Liekens die de planologisch attestaanvraag namens de tussenkommende partij heeft ingediend, “op de GECORO-vergadering voorafgaand aan [de] bespreking van de bezwaren, uitvoerig het project heeft toegelicht en de gunstige adviezen heeft besproken” en bij de uiteindelijke behandeling van de bezwaren de beraadslaging heeft verlaten. Verzoeker wijst op “het financieel voordeel dat de

heer Liekens uit het dossier kan halen” en besluit dat “moet worden aangenomen dat er redelijke twijfel aangaande zijn onpartijdigheid aanwezig is in dit dossier”.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de aangevoerde motiveringsplicht, nu de “verwerende partij geen afdoende antwoord geeft op de opgeworpen beroepsargumenten” die “werden hernomen in het eerste onderdeel van dit middel”. De verwerende partij beperkt zich tot de standaardformulering “dat de opmaak van een RUP de verantwoordelijkheid betreft van de gemeente en niet van de exploitant” en dat “het niet tot de bevoegdheid behoort van een administratieve overheid om een uitspraak te doen over de wettigheid van een planologisch attest [...] (doch) dat dit aspect zal beslecht worden door de Raad voor Vergunningsbetwistingen bij de procedure die de beroepsindiener heeft (ingediend) tegen bovenvermelde bouwvergunning”.

20. De verwerende partij antwoordt “dat enkel de niet-aangelegde parkeerzone achter de toonzaal niet vergund is op het ogenblik dat het planologisch attest is afgeleverd” en dat verzoeker niet aantoont dat deze parkeerzone “dermate essentieel zou zijn voor de bedrijfsvoering van de aanvrager dat er sprake is van een bedrijf dat niet hoofdzakelijk vergund is”. Zij sluit zich aan bij het oordeel van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant in het kader van de procedure bij de RvVb tegen de verleende stedenbouwkundige vergunning dat “de bedoelde verhardingen en de buitenopslagplaats geenszins constructies [zijn] die kennelijk noodzakelijk en essentieel zijn voor de normale bedrijfsvoering van het bedrijf”. Aanvullend merkt de verwerende partij op dat deze stedenbouwkundige vergunning “geenszins een regularisatie inhoud[t] van het gedeelte van de verhardingen die niet vergund zijn”. Integendeel blijkt uit de stedenbouwkundige vergunning dat een deel van de onvergunde verharding zal worden ingenomen door de uitbreiding van het bedrijfsgebouw en dat het overige gedeelte van de verharding zal worden gesaneerd door de aanleg van een groenzone. Ook uit deze elementen blijkt met andere woorden dat de core business van het bedrijf van de aanvrager hoofdzakelijk vergund is.

Voorts vloeit volgens de verwerende partij uit de geschonden geachte bepalingen van de VCRO geen verplichting voort om ontwikkelingsmogelijkheden op lange termijn voor te stellen in de aanvraag noch om deze op te nemen in het planologisch attest. Bovendien staat er op het ontbreken van de vermelding van de ontwikkelingsmogelijkheden op lange termijn geen sanctie. De verwerende partij wijst er verder op dat in het planologisch attest sprake is van een reconversie van het gebied in het kader van een RUP waarbij het bestaande voetbalterrein moet worden opgenomen en dat deze groenzone volgens de gemeente moet worden betrokken bij de ontwikkelingsmogelijkheden op lange termijn. Verzoekers kritiek mist op dit punt bijgevolg zowel juridische als feitelijke grondslag.

Het blijkt niet volgens de verwerende partij dat de aanvrager de overheid misleid heeft door ontwikkelingsmogelijkheden op korte termijn te vragen die onuitvoerbaar zijn. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat - in tegenstelling tot wat verzoeker beweert - de gemeente Tremelo wel degelijk is gestart met de opmaak van een RUP “Zonevreemde bedrijven”.

Wat de beweerde schending van het onpartijdigheidsbeginsel betreft, stelt de verwerende partij dat de heer Liekens de vergadering van de GECORO heeft verlaten nadat hij de aanvraag tot planologisch attest heeft toegelicht, zodat hij niet deel heeft genomen aan de bespreking en de beraadslaging. Verder kan nergens uit de stukken worden afgeleid dat de heer Liekens de bezwaarschriften zou hebben besproken.

Aangaande het tweede middelonderdeel argumenteert de verwerende partij dat een vergunningverlenende overheid artikel 159 van de Grondwet niet kan toepassen en dus de wettigheid van het planologisch attest niet kan onderzoeken, zodat het bestreden besluit op dit punt geen motivering moet bevatten.

21. De tussenkomende partij repliceert dat er in de open lucht wel wagens worden geparkeerd doch dat er van buitenopslag van materialen geen sprake is. Zij stelt dat de diverse instanties wel degelijk oog hebben gehad voor de vergunningstoestand van de diverse parkings en daarbij is vastgesteld dat de parking rond de toonzaal vergund en dat er twee parkings onvergund waren, namelijk één tussen de carwash en de toonzaal en een andere achter de toonzaal. Voor de eerste werd vervolgens een stedenbouwkundige vergunning verleend op 7 december 2010. De onverharde parking achter de toonzaal werd enkel gebruikt voor het stallen van voertuigen voor export of wisselstukken en is niet noodzakelijk voor de normale bedrijfsvoering en maakt geen deel uit van de aanvraag. Dat is ook het oordeel van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar in zijn advies bij het planologisch attest wat, gelet op de concrete bedrijfssituatie waarbij de onvergunde parking zal plaatsmaken voor een kwalitatieve groene ruimte, niet kennelijk onredelijk is. Bij de afgifte van het planologisch attest heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo zich bij dat oordeel aangesloten. In zoverre verzoeker daarbij nog verwijst naar de handleiding planologisch attest acht de tussenkomende partij zulks irrelevant omdat het feitelijk uitgangspunt van verzoeker verkeerd is, de handleiding geen juridische waarde heeft en slechts toepasselijk is op aanvragen na 1 augustus 2013. Eveneens doelloos is verzoekers argument met betrekking tot het al dan niet aanwezig zijn van een vervallen milieuvergunning. Aangezien het wettigheidsstoezicht enkel toekomt aan de rechter heeft de minister terecht nagelaten uitspraak te doen over de wettigheidsbezwaren van verzoeker.

De tussenkomende partij stelt dat het begrip “kortetermijnbehoeften” niet enkel de hoogste noodzakelijke werken dekken aangezien deze interpretatie van verzoeker geen steun vindt in de parlementaire voorbereiding van artikel 4.4.24, eerste lid, VCRO. Het gaat volgens haar wel degelijk om behoeften die een bedrijf op korte termijn wil bereiken en het behoort hoe dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de overheid. Verzoeker toont de kennelijke onredelijkheid niet aan van het oordeel in het planologisch attest dat wel degelijk is ingegaan op zowel de kortetermijn- als de langetermijnbehoeften,

niettegenstaande uit de VCRO niet de verplichting volgt om langetermijnbehoeften mee op te nemen zeker nu deze eerder moeten worden geplaatst op een termijn van tien jaar. Nog minder volgt uit de VCRO dat langetermijnbehoeften enkel kunnen worden gerealiseerd door een RUP.

De tussenkomenende partij stelt vervolgens dat de gemeente Tremelo wel degelijk is gestart met de opmaak van een RUP “Zonevreemde bedrijven” waarin haar terreinen eveneens zijn opgenomen.

Wat de beweerde schending van het onpartijdigheidsbeginsel betreft, stelt de tussenkomenende partij dat de heer Liekens enkel toelichting heeft gegeven over het ontwerp, doch niet deel heeft genomen aan de bespreking en de beraadslaging. Verder kan uit de stukken niet worden afgeleid dat de heer Liekens de bezwaarschriften zou hebben besproken.

Aangaande het tweede middelonderdeel herhaalt de tussenkomenende partij dat de beslissing waarbij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo een planologisch attest verleent een plaatselijk besluit is in de zin van artikel 159 van de Grondwet, dat het verzoeker vrij staat om aan de hoven en rechtbanken, alsook aan de administratieve rechtscolleges, te vragen om die beslissing buiten toepassing te laten, doch dat dit wettigheidstoezicht enkel toekomt aan een rechtbank. De minister dient ten aanzien van beslissingen van andere administratieve overheden het vermoeden van wettigheid te eerbiedigen. De verwerende partij heeft terecht nagelaten uitspraak te doen over de wettigheidsbezwaren die werden geuit door verzoeker.

22. Verzoeker dupliceert dat de door de tussenkomenende partij aangehaalde regularisatievergunning uit 2010 slechts betrekking heeft op een zeer klein gedeelte van de parking dat nog in woongebied is gelegen en niet op de onvergunde parking en opslag in dagrecreatiegebied. Verzoeker acht deze parking en opslagruimte wel degelijk essentieel voor de bedrijfsvoering vermits zij concreet wordt aangewend als “toonruimte” voor de tweedehandswagens en als

opslagruimte voor alle noodzakelijke materialen en toebehoren. Bovendien was de milieuvergunning van de toonzaal op het ogenblik van de GECORO-adviesvergadering vervallen zodat er geen sprake meer kon zijn van een hoofdzakelijk vergund bedrijf. Verzoeker stelt dat hij niet beweert dat elk planologisch attest ruimtelijke ontwikkelingsmogelijkheden voor de korte en de lange termijn moet opnemen maar kaart hij enkel aan dat de volledige reorganisatie van de site wordt voorgesteld als een kortetermijnbehoefte waarvoor een anticipatieve vergunning kan worden verleend, terwijl zulks een langetermijnbehoefte uitmaakt die enkel kan worden verwezenlijkt door de opmaak van een RUP.

Wat de aangevoerde schending van het onpartijdigheidsbeginsel betreft, wijst verzoeker erop dat de heer Liekens plannen heeft toegelicht in de GECORO waarvan hij zelf de ontwerper is en waaruit hij een financieel voordeel haalt bij het bekomen van het project en dat uit het verslag van de GECORO-vergadering wel degelijk moet worden afgeleid dat de bezwaarschriften door de heer Liekens als intimiderend worden beschouwd.

Beoordeling

Tweede middelonderdeel

23. Artikel 5.6.7, § 1, eerste lid, VCRO bepaalt:

“Een milieuvergunningsaanvraag kan gunstig geadviseerd worden en vergund worden in afwijking op de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift, voor zover voldaan is aan beide hiernavolgende voorwaarden:

- 1° de goede ruimtelijke ordening wordt niet geschaad, hetgeen in het bijzonder betekent dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort;
- 2° de inrichting is stedenbouwkundig vergunbaar in afwijking van de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift of, voor zover het gaat om een bestaande inrichting, is hoofdzakelijk vergund”.

Luidens artikel 4.1.1, 7°, a), VCRO zijn bedrijven en hun constructies slechts hoofdzakelijk vergund indien de voor een normale bedrijfsvoering noodzakelijke constructies vergund of vergund geacht zijn, ook wat de functie betreft.

Uit deze bepalingen volgt dat de milieuvergunningverlenende overheid moet nagaan of de bestaande inrichting hoofdzakelijk vergund is. De beslissing over de milieuvergunningsaanvraag dient in een eigen redengeving aan te geven waarom zulks het geval is.

Artikel 4.4.24 VCRO bepaalt dat een planologisch attest vermeldt of een bestaand, hoofdzakelijk vergund en niet-verkrot bedrijf al dan niet behouden kan worden op de plaats waar het gevestigd is.

Overeenkomstig de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet moet de gegeven motivering afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

24. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoeker volgend beroepsargument, naast andere, heeft aangevoerd:

“[...] volgens artikel 4.4.24 [VCRO] moet een planologisch attest vermelden of een bestaand, hoofdzakelijk vergund en niet-verkrot bedrijf al dan niet behouden kan worden op de plaats waar het gevestigd is; het betreft geen hoofdzakelijk vergund bedrijf; er is geen stedenbouwkundige vergunning voor alle verhardingen en buitenopslag; deze verharding wordt gebruikt als parking; de parking maakt essentieel deel uit van de bedrijfsactiviteiten, met name parking voor tweedehandswagens, voor klanten en personeel; volgens de definitie van de VCRO is een bedrijf slechts hoofdzakelijk vergund indien de voor de normale bedrijfsvoering noodzakelijke constructies vergund of vergund geacht te zijn, ook wat de functie betreft; de meerderheid van de in gebruik zijnde oppervlakte is niet vergund”.

25. De met betrekking tot de beroepsargumenten van verzoekers relevante overwegingen van de bestreden beslissing luiden:

“Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan deels is gelegen in woongebied en deels in een gebied voor dagrecreatie; dat woongebieden bestemd zijn voor wonen, alsmede voor onder andere handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd; dat deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen echter maar mogen worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving; dat het hier een toonzaal met buitenparking, garagewerkplaats, tankstation en carwash betreft; dat deze activiteiten ten dienste staan van onder andere bewoners van de omliggende woongebieden; dat de activiteiten gelegen in het woongebied bijgevolg in overeenstemming zijn met de gewestplanbestemming;

Overwegende dat gebieden voor dagrecreatie bestemd zijn voor het aanbrengen van recreatieve en toeristische accommodatie met uitsluiting van alle verblijfsaccommodatie; dat de aangevraagde activiteiten gelegen in het gebied voor dagrecreatie niet in overeenstemming zijn met de gewestplanbestemming; dat omwille van deze strijdigheid een planologisch attest werd opgemaakt; dat het college van burgemeester en schepenen op 10 januari 2012 een positief voorwaardelijk planologisch attest heeft verleend; dat het planologisch attest de uitbreiding van de toonzaal met een garagewerkplaats voorziet, evenals de aanleg van een parkeerplaats met circulatieruimte; dat er geen wijzigingen worden aangebracht aan het tankstation en de selfcarwash; dat de gevraagde uitbreidingen een invulling zijn van de kortetermijnbehoeften; dat de aanvraag tot een stedenbouwkundige vergunning is gebeurd binnen het jaar volgend op 10 januari 2012;

Overwegende dat de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant op 2 mei 2013 de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend; dat in de stedenbouwkundige vergunning wordt gesteld dat aan de voorwaarden van het planologisch attest is voldaan;

Overwegende dat de opmaak van een RUP de verantwoordelijkheid betreft van de gemeente en niet van de exploitant;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid behoort van een administratieve overheid om een uitspraak te doen over de wettigheid van een planologisch attest; dat dit aspect zal beslecht worden door de Raad voor Vergunningenbetwistingen bij de procedure die de beroepsindiener heeft gestart tegen bovenvermelde bouwvergunning;

Overwegende dat er tussen het achterliggende woongebied en de inrichting een buffer van 25 m wordt aangelegd bestaande uit struiken en hoogstammige bomen; dat de geplande wijzigingen het efficiënter uitvoeren van de bedrijfsactiviteiten en een ordevollere schikking van de bedrijfsactiviteiten en -terreinen beogen; dat in bovenvermelde overwegingen wordt gesteld dat de hinder tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt;

Overwegende dat de aangevraagde inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening”.

26. Bij arrest nr. RvVb/A/1516/1217 van 14 juni 2016 in de zaak 1213/0706/SA/3/0671 heeft de RvVb het besluit van 2 mei 2013 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant dat een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij verleent voor “de uitbreiding van een bestaand bedrijfsgebouw met buitenaanleg” vernietigd. Het cassatieberoep van de tussenkomende partij tegen dit arrest van 14 juni 2016 werd verworpen bij arrest van de Raad van State nr. 237.765 van 23 maart 2017.

27. In zoverre de overweging in de bestreden beslissing dat in de stedenbouwkundige vergunning wordt gesteld dat aan de voorwaarden van het planologisch attest is voldaan, moet gelden als een antwoord op de beroepsgrief van verzoeker dat het niet om een hoofdzakelijk vergund bedrijf gaat, dient te worden vastgesteld dat de stedenbouwkundige vergunning met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en bijgevolg geacht moet worden nooit te hebben bestaan.

Dit brengt mee dat dit enige motief ter beantwoording van deze beroepsgrief van verzoeker niet afdoende is omdat het de bestreden beslissing op dat punt niet kan dragen.

28. Het tweede middelonderdeel is gegrond.

VI. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

Standpunten van de partijen

29. De tussenkomende partij vraagt dat, op basis van artikel 37 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, aan verzoeker een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep zou worden opgelegd. Volgens de tussenkomende partij is verzoeker “manifest te kwader trouw”, heeft

‡BIFRJCECI-BCJFHEU‡

zijn beroep “het oogmerk om te schaden” en vloeit zijn gedrag voort “uit laakbare praktijken”. De tussenkomen de partij herhaalt in dit verband haar uiteenzetting omtrent verzoekers vermeend onwettig belang.

30. Verzoeker repliceert dat het in beginsel niet aan de partijen toekomt te vragen dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep wordt opgelegd. Voorts wijst hij erop dat, wat de lasterlijke aantijgingen van de tussenkomen de partij betreft, tot de buitenvervolginstelling is besloten. Nog volgens verzoeker moet het beweerd kennelijk onrechtmatig karakter van het beroep strikt geïnterpreteerd worden, en levert het enkele feit beslissingen te bestrijden die hij onwettig acht, geen kennelijk onrechtmatig beroep op.

Beoordeling

31. Het beroep is gegrond en dus niet kennelijk onrechtmatig.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 17 april 2015 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 2 oktober 2014, houdende enerzijds het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Garage Leo Peeters voor het verder exploiteren en veranderen van een garage met tankstation en carwash, gelegen aan de Kruisstraat 153 te Tremelo en anderzijds het weigeren van het uitbreiden van de grondwaterwinning, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de milieuvergunning wordt verleend mits toevoeging van een bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarde.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan verzoeker.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien mei tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys